

**Franz Kafka**  
**Μπροστά στο Νόμο**  
**(1925)**

Μπροστά στο νόμο στέκει ένας θυρωρός, σ' αυτό το θυρωρό έρχεται ένας χωρικός και ζητά να μπει μέσα. Μα ο θυρωρός λέει πως δεν μπορεί να τον αφήσει τώρα να μπει. Ο άνθρωπος συλλογιέται και ύστερα ρωτά μήπως θα μπορούσε να μπει αργότερα. «Ίσως», λέει ο θυρωρός, «τώρα όμως όχι». Μα η πύλη είναι ανοικτή όπως πάντα και καθώς παραμερίζει ο θυρωρός, σκύβει ο άνθρωπος, για να κοιτάξει μέσα από την πύλη. Μόλις το αντιλήφθηκε αυτό ο θυρωρός, γελάει και λέει: «Αν τόσο σε σκανδαλίζει η πύλη, δοκίμασε να μπεις, μ' όλο που σου το απαγόρευσα. Πρόσεξε όμως: είμαι δυνατός. Και δεν είμαι παρά ο έσχατος απ' όλους τους θυρωρούς. Από αίθουσα σε αίθουσα είναι κι άλλοι θυρωροί, ο ένας πιο δυνατός από τον άλλο. Τη θέα του τρίτου ούτ' εγώ καλά-καλά μπορώ να την αντέξω». Τέτοιες δυσκολίες δεν τις περίμενε ο χωρικός. Ο νόμος ωστόσο πρέπει να 'ναι στον καθένα και πάντα προσιτός, σκέφτεται, και καθώς τώρα κοιτάζει προσεκτικά τον θυρωρό, τυλιγμένο στο γούνινο πανωφόρι του, με τη μεγάλη σουβλερή του μύτη, με τη μακριά, αραιή, μαύρη, τατάρικη γενειάδα, αποφασίζει πως είναι καλύτερα να περιμένει μέχρι να πάρει την άδεια να μπει. Ο θυρωρός του δίνει ένα σκαμνί και τον αφήνει να καθίσει πλάι στην πύλη. Εκεί δα κάθεται μέρες και χρόνια. Κάνει πολλές προσπάθειες να του επιτρέψουν να μπει και κουράζει τον θυρωρό με τα παρακάλια του. Ο θυρωρός τού κάνει συχνά μικρές ερωτήσεις, τον ρωτάει για τον τόπο του και για πολλά άλλα. Μα οι ερωτήσεις του είναι αδιάφορες, όπως αυτές που κάνουν οι μεγαλοκύριοι και στο τέλος του λέει πάντα πως δεν μπορεί ακόμα να τον αφήσει να μπει. Ο άνθρωπος, που ήταν καλά εφοδιασμένος για το ταξίδι του, τα ξεδεύει όλα, ακόμη κι ό,τι πολύτιμο είχε, για να εξαγοράσει τον θυρωρό. Εκείνος τα δέχεται βέβαια όλα κι έπειτα λέει: «Τα δέχομαι μόνο και μόνο για να μη νομίσεις πως παράλειψες τίποτα». Όλα αυτά τα πολλά χρόνια ο άνθρωπος παρατηρεί το θυρωρό αδιάκοπα. Απολησιμονάει τους άλλους θυρωρούς κι αυτός ο πρώτος τού φαίνεται το μοναδικό εμπόδιο για να μπει στο νόμο. Καταριέται την κακή του τύχη. Τα πρώτα χρόνια χωρίς συγκρατημένο και δυνατά, αργότερα, όσο γερνάει, μουρμουρίζει μόνο. Αρχίζει να ξεμωραίνεται και, μια και μελετώντας χρόνια το θυρωρό γνώρισε και τους ψύλλους του γούνινου γιακά του, παρακαλεί και τους ψύλλους να τον βοηθήσουν και ν' αλλάξουν τη γνώμη του θυρωρού. Τέλος, εξασθενίζει το φως του και δεν ξέρει αν γύρω του σ' αλήθεια σκοτεινιάζει, ή αν μοναχά τα μάτια του τον απαιτούν. Ωστόσο, τώρα διακρίνει μέσα στο σκοτάδι μια λάμψη, που ξεχύνεται άσβεστη μέσα από του νόμου την πύλη. Δεν έχει πια πολλή ζωή. Πριν από το θάνατό του σμίγουν οι πειρές όλης του της ζωής σε ένα ερώτημα, που ποτέ ως τα τώρα δεν είχε βάλει στο θυρωρό. Του γνέφει, γιατί δεν μπορεί πια ν' ανασηκώσει το ξυλιασμένο κορμί του. Ο θυρωρός πρέπει να σκύψει πολύ κοντά του, γιατί ο άνθρωπος έχει πολύ μαζέψει. «Τι θες ακόμα να μάθεις;» ρωτάει ο θυρωρός, «είσαι αχόρταγος...». «Όλοι αγωνίζονται για το νόμο», λέει ο άνθρωπος, «πώς γίνεται να μην έχει ζητήσει όλα αυτά τα χρόνια κανένας άλλος εκτός από μένα να μπει;» Ο θυρωρός νιώθει πως ο άνθρωπος είναι πια στο τέλος του κι επειδή χάνεται η ακοή του, φωνάζει σ' αυτό του μ' όλη τη δύναμη της φωνής του για να τον ακούσει: «Κανένας άλλος δε μπορούσε να γίνει δεκτός εδώ, γιατί η είσοδος ήταν για σένα προορισμένη. Πηγαίνω τώρα να την κλείσω.»